

Ана Марија Грбић

## ШНЕНОКЛЕ

Маша каже: нисам гладна. Обрише соц од кафе из угла усана а онда се сети облака попадалих по седиментима кекса са путером. Храна је тако поетична, помисли и јајаста прелив разлије се преко плочица и зидова док јутрос, по трећи пут, покушава да поврати последњи доказ синоћне оргије са планинама стакластих макарона.

## РОЛ ВИРШЛА

Година је 2024. и Дејанова душа завучена је у дубину лиснатог теста проширене породице. Он већ пет година полагао губи идентитет. У тесту је лепо и сигурно, осим што му се у њему душа укиселила, што Дејан схвати као доказ о њеном катастрофално лошем квалитету. И док по корици породичног пецива пада сусам, у души Дејана Сретеновића све тутњи али се ништа, баш ништа не помера.

## КИМ

Све је срање – то пише на зиду опште болнице. Споменик првог хирурга голубови су окречили

у бело. А опет, полагаано се сунце ипак превлачи преко парка, за собом оставља сјајне мрвице росе. Доктор Божић седи на клупи и покушава да своју главу што више изложи јутру. Од тога му се мути пред очима. У рукама гужва кифлу коју најзад трпа у уста. И таман када је задовољство емулгаторима потпомогнутог гњецавог теста за тренутак опило доктора Божића, његови секутићи згњече горко зрно нежељеног кима. Све је срање – помисли не тако познати рендгенолог Божић и по први пут од кад му је жена умрла дозволи себи бес.

## ПАШТА ФАЖОЛ

Баба је имала предугачке руке, њима веслала до суседне обале и тамо шила униформе за капетане. У мом се лонцу све јефтино кува, тако је причала док су између пасуља бубриле макароне. Битна је количина, то ме је баба научила, битно је кувати у великим лонцима и када ти је породица малена, и када ти је муж стално на путу, и када је јутро и када је пост, и када децу не можете.

## КНЕДЛА СА ЏЕМОМ

У утроби је увек врела, са тридесет и даље иде на журке адолесцената, тамо забацује косу, својим опуштеним гузовима витла лево-десно. То што је више нико не гледа тешко је преживела. У ноћима попут ове она са себе свлачи лепљиве и густе слојеве радости из селф хелп приручника. Разлива се по паркету, пузи до кревета, за собом оставља очајни слаткасти траг. Једног ће је јутра, млади љубавник пробости виљушком ради пара, злата и лепше будућности.

## ЗАПРШКА

Димитрију Бравићу догорело је септембра ове године. У грлу му се сакупило неизговорених масних реченица све док се није коначно развио горки ролат увреда. Шалтерска службеница је, забављена, боље погледала Бравића, његове црвене запржене образе, затим је спустила поглед до црних и израђаваних прстију. Сивило града продирало је у ходнике администрације. Бравић љутито узме извод из матичне књиге рођених, на улазу погледа у своје податке и сети се себе малог, меког и свиленог, осети како га по ногама пецкају коприве.

## ВЕГЕТА

Свуда је потребно љубав појачати, бес појачати, жив се исећи.

## ВИНОГРАДАРСКА БРЕСКВА

Паперјасте голе ноге српских студенткиња тискају се у тами новоотвореног руског техно клуба. Наргиле су сурово западњачке, миришу на рубарб и другу северну вегетацију. Сергеј нимало не пати што је отишао из Москве. Његове плаве длацице милују се са прашином. Сергеј је бресква, длакава жута бресквица бесмисла, он више нема ниједну тачку у овоме свету ка којој би могао да се окрене и каже: тамо идем, тамо ће једном бити мој дом.

## ДОБОШ

Торта која није могла да се уобличи у број осамнаест сасвим одбачена и обична, у углу стола са послужењем неисечено бди. Испред ње, у облаку конфета и хормонских испарења

тинејдера, јато виљушака генгбенгује њену другарицу, плазму са малином и белом чоколадом. Она је тако једноставна а пожељна, помисли овај компликовани добош, и натопи доњу корицу сузама. Мене ће пипати бабе и деде, крцкаће ми вештачким вилицама карамел, данима ће са мене сркати крем. Слављеница ме неће ни пробати, њен дечко дизелаш, син ситног дебеовца, у мој послужавник бациће пикавац. Тако је мислила док јој се у утробу није зарио топли челични нож, јер бабе су пожелеле торту пре него што оду кућама.

## ПОПАРА

Када би желео да нагласи колико је у детињству био сиромашан министар за енергетику, Петар Станић би увек истицао како је за доручак петнаест година јео попару. Како је сада захвалан на сваком залогоју али истина је била негде другде. Станић је, наиме, свом приватном кухвару одржао буквицу због жиле у бифтеку, жени је забранио да наручује неорганско воће. На изазивачкој опозиционој телевизији пре годину дана назвали су га попара. Исмевање је нарочито љутило Петра, забава коју невољно пружа групи издајника. Данас га жена гледа из прикрајка. Брзо је остарио ружно. Образи и капци му падају као натопљени комади хлеба, он је стварно попара, тако је мислила а није тада знала да се у Станићу због оваквог живота у коме среће нема већ две године скупља кугла самоубиства која ће се, убрзо, за два-три дана, као кајмак разлити по целом његовом интимном и политичком бићу.